

LLEGIM TEATRE

Temporada 2018-2019

Stabat Mater d'Antonio Tarantino

Dissabte 13 d'abril a les 10:30h

BIOGRAFIA

La trajectòria d'Antonio Tarantino ha estat reconeguda en més d'una ocasió a Itàlia i sembla que a poc a poc algunes de les seves obres comencen a arribar a Catalunya.

A Antonio Tarantino, el reconeixement li va arribar a una edat tardana, però paradoxalment l'espera no havia estat llarga; de fet, li va arribar en guanyar el Premio Riccione per les seves primeres dues obres, que –i això ho explica tot– va començar a escriure només quan, després d'anys dedicats a la pintura, va decidir abandonar els pinzells per dedicar-se al teatre.

Nascut el 1938, va veure les seves obres publicades i portades a escena durant els anys 90, dècada que va suposar el punt de partida d'una trajectòria encara inacabada, perquè, tot i haver deixat els pinzells, Antonio Tarantino encara no ha abandonat l'escriptura.

Tota definició d'aquest autor resulta simplificadora, sobretot quan, en aquest cas, hom es troba davant d'un autor amb una trajectòria inacabada.

Les seves obres són el testimoni de la crisi que viu la persona, una crisi que no pot ser classificada sota un determinat segell, sinó que és una crisi formada per petits i quotidians conflictes que, així i tot, tenen com a rerefons un marc, una situació problemàtica a la qual l'ésser humà ha de fer front.

Stabat Mater és la primera part de la "tetralogia de la cura" dels *Quatre Actes Profans*, juntament amb *La Passió segons Joan*, *Vespres de la Beata Verge* i *Lluentons*.

OBRA

Pel que fa a l'estructura narrativa de les seves obres, Tarantino desenvolupa el seu discurs sobre l'ésser humà a través d'un ús molt particular del llenguatge i a partir d'una trama, aparentment confusa, que tot i així sempre acaba resultant comprensible i coherentment organitzada gràcies a l'ús que el dramaturg fa del marc narratiu. Més enllà de la barreja de registres lingüístics, el que és veritablement rellevant de l'ús del llenguatge en Tarantino és la manera en què construeix els diàlegs, la manera en què tant els diàlegs com els monòlegs semblen una simple xerrameca que no porta enlloc.

Els personatges esdevenen metàfores, són la imatge condensada d'una humanitat desoladora en la qual sembla que no hi ha sortida. Tarantino fa dels seus personatges uns mites moderns, herois moderns que ja no esperen una compensació final que doni sentit a la seva existència.

Stabat Mater parteix de la delicada i feble figura d'una dona que té un fill que potser ha estat implicat en successos de caràcter polític, un fill que ella no aconsegueix trobar enmig d'altres personatges que ella mateixa no arriba a entendre. Va escriure l'obra en dos temps. Primer va començar escrivint una desena de pàgines que va deixar de banda en un calaix; pensava que no hi tornaria mai. Finalment, uns mesos més tard, s'hi va tornar a posar i la va acabar.

Stabat Mater és la història d'una dona; d'una dona que viu sola amb el seu fill, perseguit per la policia per raons més o menys polítiques i que després apareixerà mort en circumstàncies més o menys misterioses. Es el relat d'aquesta dona que recorre les comissaries a la recerca del seu fill desaparegut abans de retrobar-lo, al dipòsit de cadàvers...Sense cap veritable explicació de la mort, perquè no n'hi ha revelat cap.

La Maria d'*Stabat Mater*, una indigent i drapaire immigrada des del Sud als guetos d'una Torí sense centre i sense rostre, adreça les seves invectives a interlocutors llunyans. El primer de tots l'home que la va fer mare, Giovanni, que no es presenta a la cita i es nega a respondre al telèfon, deixant-la sola en la seva lluita amb els marroquins, amb les institucions, amb la policia.

Perquè hi ha altres figures, en aquest monòleg ple de gent, que tenen vida i història a través de la veu de la Maria: la inoblidable senyora Trabucco, funcionària de l'oficina municipal d'assistència que administra els ajuts per crear aquell fill d'un enginy imprevisible i inusual; don Aldo, un sant capellà però "home sota la sotana", pròdig en consells per mantenir el noi allunyat de les "maricones" i de les males lectures; i per acabar el doctor Ponzio i el jutge Caraffa, respectivament artífex i responsable de l'arrest i potser de la mort d'aquest "fill Jesús Déu meu" que s'ha embolicat en una trama de terrorisme.

Les repeticions insistides i confirmades fins al virtuosisme, també són intrínseques al mateix text, en què sovint es repeteixen frases senceres diverses vegades, d'una manera obsessiva, potser amb una cadència alentida, com per delimitar una dificultat, un obstacle a superar, o potser d'una manera precipitada, per subratllar l'afany, l'angoixa i la ràbia.

En definitiva dramaturgia forta i potent, que s'enfronta al dolor, la solitud i la desorientació dels individus en el món contemporani amb un llenguatge en què els tons elevats i baixos es barregen constantment. Una característica de la seva escriptura és la seva aridesa que corrou i fa mal a l'ànima. Les frases dels monòlegs tenen una disposició en vers, com si es tractés de poesia. I la poesia hi és present, crua i torrencial, no exempta ni d'ironia ni de tendresa, i sobretot carregada de ràbia, en revolta constant contra les condicions inhumanes, i denunciant una vida i una societat que consenten que es perpetuïn aquesta mena de condicions.